

Af et Brev

fra Bjørnstjerne Bjørnson til en Plejemoder paa et Børnehjem i København.

Aulestad 13de Januar 90.

— — — — — Slike søte breve, som I Danske kan skrive! Å, som jeg ælsker Dere for det! Her er ofte så hårdt heroppe.

Ja, prøv nu, om De en og annen gang ogsaa kan ta en av Deres små venner »om hodet« ogsaa på mine vægne og sige fra mig, at jeg har levet mig til, at det å være snill (god), er det højeste på Jorden; mere æn al ære. Men kampens mot og sandruehed må det ikke stanse.

Deres vän

Bjørnstjerne Bjørnson.

Teateroversigt.

Det kgl. Teater.

Samtidig med at den tidligere Danserinde Fru Charlotte Wiehe fejrer Triumfer i Operetten, har det kgl. Teater med al ønskelig Pomp og Pragt højtideligholdt Ballettens Genopstandelse ved at opføre et lille Arbejde af den nys udnævnte Balletmester Hr. Emil Hansen: »En Karnevalsspøg i Venedig«. Handling maa man ikke søge i den nye Ballet. Dens Fortrin er de brogede Danse — især en brusende Tarantel — og den melodiske Musik, som Hr. Frederik Rung har arrangeret. Det stærkt reducerede Balletkorps anstrænger sig af al dets Evne for at bævde Traditionen fra den Bournvilleske Tid, og Anstrængelserne kronas delvis med Held. I Hr. Beck har Balletten i al Fald en Danser af Rang.

Sammen med Balletten spilles Henrik Hertz' vel langtrukne Vaudeville »De fattiges Dyrehave«, hvis Løjer nu synes temmelig ferske, men som man

kan forsone sig med paa Grund af den dygtige Udførelse. Blandt de rollehavende brillører Hr. Schram som Conradsen og Fru Bloch som den svenske Frøken.

Fru Emma Gads en Akts Lystspil »En Advarsel«, som er denne Forestillings »Pièce de rideau«, udmærker sig ved de samme gode Egenskaber som Forfatterindens tidligere sceniske Arbejder. Handlingen er uægtelig konventionel og kendt fra utallige andre dramatiske Værker, men det lille Stykke vidner om Evne til at skrive mundrette Repliker og om, at Fru Gad har et skarpt Blik for sine Medmenneskers smaa Lyder og Naragtigheder: Den gamle Oberst og hans Kone, der skal med Toget til Byen og stadig ikke kan komme afsted, ere sete og opfattede med Lune. Derimod er de to Hovedpersoner: Rosen, der kurer til en rødhaaret Baronesse, med hvem han spiller firhændigt og endelig vil besøge paa sin Bryllupsdag, og hans Hustru, som giver sin ustadige Mand en alvorlig Advarsel, uden dybere Interesse, døde Teaterfigurer, som Skuespillerne ikke formaar at puste Liv i. Fru Hennings spillede den unge Frue paa samme Maade som hun har spillet utallige Roller af samme Snit. Fru Hennings' Replikbehandling truer mere og mere med at stivne i Affektation og Manér. Hvorfor sige Ju-u-ra eller Kru-u-se i Stedet for at udtale Ordene naturligt og ligefrem? —

Efter sex Aars Hvile har Mozarts udødelige Opera »Figaros Bryllup« atter holdt sit Indtog paa den danske Skueplads. Man har kun kunnet glæde sig over, hvor smukt og afrundet den er gaaet over Scenen og over den — for Hovedpartiernes Vedkommende — vellykkede Udførelse. Fru Lütken sang atter Suzanne; de Mozartske Melodier klædte hendes klare Stemme henrivende. Frk. Regina Nielsen har tre Gange sunget Pagen med saameget Talent, at man kun kan beklage, at Partiets tidligere Ihænderhaver (Frk. Schroder) har faaet Lov til at beholde det. Baade Fru Keller og Frk. Dons har optraadt som Grevinden og begge ydet anerkendelsesværdig Kunst. Som Doktor Bartholo er Hr. Schram saa overgiven som nogen-sinde. Naar han blot viser sig paa Tærskelen, brister Publikum i Latter.

Carl Behrens.

Værd at lægge Mærke til.

»Le Droit des femmes«, fortæller om et sørgeligt Tilfælde at blive Moder:

En ung engelsk Dame, Miss Emilie T., der var Lærerinde hos en engelsk Familie, som var bosat i Paris, kom i Huset hos en Kone, for at vente sin Nedkomst.

Hun sendte Bud til Politikommissairen Mr. La-busserie, og bad ham komme til sig. Da han kom, fortalte hun ham, at da hun for 9 Maaneder siden gik i Nærheden af Battes Charemont, blev hun overfaldet, bestjaalet og voldtaget af nogle Banditter. »Under disse Omstændigheder«, tilføjede hun, »er det mig umuligt at ville se det Barn, som er Følgen deraf.«

Det lille Væsen blev derfor strax efter Fødslen bragt til Hospitalet for forladte Børn.

Stakkels Moder! Stakkels Barn!

* * *

Miss Ethel Dickens har for tre Aar siden grundlagt et Bogtrykkeri, hvor hun daglig beskæftiger 8 Kvinder, og hvoraf de 6 faar 25 Shilling (1 Sh. = 89 Øre) ugenlig. De arbejder alle fra Kl. 9 Morgen til Kl. 5½ Aften, med en halv Times Hvile til at holde Maaltid i.

* * *

To begavede unge Damer har efter 5 Aars Studier ved Universitetet i Kalkutta taget lægevidenskabelig Examen, og er nu M. B. (»Bachelor of Medicine«). Begge er de kristne. Den ene har faaet Understøttelse af en Fond, der var stiftet af Hertuginnen af Dufferin. Den anden vil aabne en privat Lægepraxis i Kalkutta.

* * *

Frøken Anna Salvesen er konstitueret som Postmester i Mardal indtil Embedet i Maj 1891 bliver tiltraadt af den udnævnte Postmester Bø.

* * *

Søndagen den 5te Oktober dannedes en Fagforening blandt Kristiania Tjenestepiger efter Initiativ af Hr. Dr. Oscar Nissen.

Nylænde.

* * *

I Spanien er alt Natarbejde af Kvinder forbudt i alle Statens Fabriker.

6)

„Eine alte Geschichte“.

Skitse
af
Helene M.
Fortsat.

Hun havde en stor Blomsterkurv paa Armen og en Sax i Haanden.

Nu gik hun ned ad Havegangen, langsomt, let vrikkende, lidt koketterende; maa-ske havde hun allerede opdaget ham i Lysthuset og vilde nu tage sig ud. Hun stansede ved et Rosenkrat lige i Nærheden af Lysthuset, rakte og strakte sig for at faa de store, fuldt udsprungne Roser, som sad aller højest oppe, men som var saa dejlige; de stivede Skorter skreg ved hver Bevægelse hun gjorde.

Han havde sat sig op paa Bænken og betragtede halvt tankeløst hendes Beskæftigelse.

I det samme fik Hunden, der havde været rundt og snuset i alle Bedene og ført

en hæftig Krig med en Bremse, Øje paa ham, før hen til ham og stak sin kolde Snude lige ind i Ansigtet paa ham. Han kærtegnede den og kaldte den ved Navn; den gøede højt af Glæde.

Nu saa' Pigen hen til ham og hilste.

»God Morgen, Jomfru Olsen!« raabte han, »De er tidlig oppe!«

Og med det samme tilføjede han ved sig selv: »Hvem Pokker er det hun ligner? Hvem Fanden er det dog, hun ligner? Hvem Sat«

»Ja, man fortryder det ikke, her er saa dejligt,« sagde hun og saa' lige paa ham. Solen skinnede gennem det rødlig-blonde Haar, der stod som en Glorie om Hovedet, og som, afskaaret næsten lige over Øjn-brynene, bedækkede Panden. Over det ikke fine, men kønne, friske, runde Ansigt kastede Skyggen, idet hun dukkede Hovedet lidt, et eget, ferskenagtigt, blødt, dunet Skær.

»Nu véd jeg, hvem det er, hun minder mig om,« tænkte Aksel, »det er Rosenstands Pige paa én af Charlottenborgudstillingerne, det er Pigen med Pandekagerne i Køkkenet, det er den svenske »flicka« i »Rakstugan«, det er Dyveke!«

»Gi'er i mig en Rose, Jomfru Dyveke?« raabte han ud til hende, halvt betaget af den Illusion, han selv havde skabt.

»Hvad kalder Herren mig?« spurgte Pigen og nærmede sig.

»Aa, det var ikke noget, hvad hedder De ellers?«

»Julie,« svarede hun.

»Hør,« sagde han, idet han pegede paa en Krog i Lysthusets Dør, »der er et Sted, hvor De passende kunde hænge Deres Kurv, mens de udsøger den smukkeste Rose til mig.«

»Den smukkeste Rose!« sagde Pigen koket, idet hun løftede Armene lidt i Vejret og anbragte Kurven paa Krogen. Hun saa' prægtig ud i dette Øjeblik, da Anstrængelsen havde jaget Blodet op i hendes Kinder, og hendes livlige, smaa Øjne ivrig spejdede i Kurven. Han tændte sig en Cigaret, indaandede med Velbehag den fine Duft, og idet han spidsede Læberne let og samtidig kneb Øjnene til, saa' han paa hende gennem det luftige Væv af blaalliggraa Ringe, der tumlede og boltrede sig i Luften, som paa et kønt, frisk, sollyst Maleri, der saa ud, som det hvert Øjeblik vilde træde ud af Rammen.

Nu, min smukke Julie, faar jeg den snart?« spurgte han, idet han rakte Haanden ud, halvt overlegen, halvt utaalmodig, »De kan jo forestille Dem, at jeg e-Romeo.«